

F. t. L. om Forsikring med Følger af Ulykkestilfælde.

des i Lov af 3. April 1900 § 1, jfr. Lov af 30. Marts 1906 samt Lov af 1. April 1905 § 9. Det synes rimeligt at give denne i sig selv naturlige Regel almindelig Anvendelse for hele det Omraade, Forslaget finder Anvendelse paa. Hermed maa sammenholdes § 74, sidste Stykke, hvorefter Erstatningerne skal godtgøres Forsikringselskabet af Statskassen.

Forslagets § 3, andet Stykke, indeholder ændrede Bestemmelser angaaende Virkningen af, at den forsikrede har hidført Ulykkestilfældet ved *grov Uagtsomhed*. I Anledning af det som Bilag 1 optrykte Andragende af 3. Oktober 1911 fra Dansk Ulykkesforsikrings-Forening bemærkes, at Spørgsmaalet om udvist grov Uagtsomhed opstaar saa sjældent, at der ikke kan være Tale om, at dette Forhold kan have nogen Betydning for Selskabernes Præmieansættelse, at det i og for sig maa anses som et væsentligt Moment ved Afgørelsen af, om der er udvist grov Uagtsomhed, at der foreligger Overtrædelse af Forbud eller reglementariske Bestemmelser, men at det som Regel viser sig, at saadanne Bestemmelser ikke overholdes tilbørligt, samt endelig at Berøvelsen af Erstatning langt fra er det eneste og paa ingen Maade det mest passende Middel til at hindre de forsikrede i at udvise Uagtsomhed under Udførelsen af deres Arbejde. Det maa tværtimod vistnok siges, at det ofte er en i Forhold til den udviste Uforsigtighed urimelig streng Fremgangsmaade at berøve den tilskadekomne *hele* Erstatningen. Endnu tvivlsomere bliver Sagen, naar Ulykkestilfældet har medført Døden, og man staar overfor den forulykkedes efterladte. Ministeriet, der har næret Betænkelse ved helt at stryge Bestemmelsen om grov Uagtsomhed, har derfor fulgt det bl. a. af den engelske og franske Lovgivning givne Eksempel ved at foreslaa, at udvist grov Uagtsomhed efter Arbejdsforsikrings-Raadets nærmere Bestemmelse *kan* medføre Tab eller Nedsættelse af Erstatningen. Det vil ses, at denne Bestemmelse svarer til den i § 48 om Virkningen af, at en tilskadekomne undlader at søge Lægehjælp.

Endvidere foreslaar man, at Erstatningen kan fortabes eller nedsættes, naar den tilskadekomne har hidført Ulykkestilfældet ved Tilsidesættelse af reglementariske Bestemmelser, som er holdt tilbørlig i Kraft, eller ved hans Beruselse. Den sidste Tilføjelse er navnlig sket af Hensyn til, at der ved Handlinger, som udføres under Beruselse, ofte vil savnes de subjektive Betingelser for, at der kan siges

at være udvist grov Uagtsomhed, medens det paa den anden Side maa siges at ligge udenfor Formaalet med en Ulykkesforsikringslovgivning at yde Erstatning i Tilfælde, hvor Ulykken væsentligt er fremkaldt ved den paagældendes Beruselse.

Forslagets § 7 er indsat for at skabe Mulighed for, at der kan træffes *internationale Overenskomster* om, hvorledes der skal forholdes, naar en Bedrifts Virksomhed udstrækkes til en anden Stats Omraade, eller naar en indenlandsk Virksomheds Arbejdere midlertidig beskæftiges i en anden Stat. I Mangel af saadanne Overenskomster kan det nemlig ske, at de paagældende Arbejdere enten slet ikke er forsikrede, eller at de er forsikrede i Henhold til begge Staters Lovgivning. —

I Forslagets *andet Kapitel* er i § 8 foreslaaet en Bestemmelse om, at de *Afgørelser*, som det tilkommer Arbejderforsikrings-Raadet at træffe, *ikke kan indbringes for Domstolene*. Det maa for Tiden anses for usikkert, hvorvidt og eventuelt i hvilket Omfang Raadets Afgørelser kan paakendes af Domstolene. I en Fogedkendelse er det udtalt, at det ikke er uantageligt, at der tilkommer Raadet Afgørelsen af det Spørgsmaal, hvem der i et givet Tilfælde maa anses som Arbejdsgiver. Paa den anden Side hedder det i en af Ning Herreds Politiret afsagt Dom, at Bestemmelserne i Lov af 7. Januar 1898 § 16 kun kan antages at fastslaa Raadets Kompetence i Forhold til Indenrigsministeriet, medens det ikke kan udelukke, at Raadets Kendelser kan paakendes af Domstolene. Da Lovens Hensigt, at de under samme hørende Kendelser skal træffes af en særlig sagkyndig Institution, som ved sin Sammensætning staar de forskellige interesserede Kredse særlig nær, herved ikke vil ske fuldstændig Fyldest, har man fundet det rettest, at det i Loven udtrykkelig fastslaaes, at Raadets Afgørelser ikke kan indbringes for Domstolene. Man har tillige følt sig tilskyndet hertil, fordi det vistnok er almindelig anerkendt, at de almindelige Domstole ikke egner sig til Afgørelse af de under Ulykkesforsikringslovgivningen hørende Sager ogsaa af den Grund, at det er af den største Betydning for de forsikrede, at Afgørelsen af deres Krav træffes *saa hurtigt som muligt*. Hvis en Sag bringes for Domstolene, vil det ofte have til Følge, at den erstatningssøgende gaar økonomisk til Grunde, inden Dommen falder.

Angaaende Bestemmelserne om *Arbejderforsikrings-Raadets Sammensætning* viste